

The
Siren

TOMI ADEYEMI

Vertaling Angelique Verheijen

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2026 Tomi Adeyemi Books, Inc.
Oorspronkelijke titel: *The Siren*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland
Vertaling: Angelique Verheijen
Omslagontwerp: Mallory Grigg
Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © 2026 Tomi Adeyemi
Schutbladen: © Shutterstock
Ontwerp binnenwerk: Mallory Grigg en Samira Iravani
Foto auteur: © Caroline Fiss
Zetwerk Nederlandstalige editie: Mat-Zet B.V.
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2192 8
ISBN 978 94 027 7858 8 (e-book)
NUR 285
Eerste druk oktober 2026

Originele uitgave verschenen bij Henry Holt and Company, Publishers since 1866.

Henry Holt® is a registered trademark of Macmillan Publishing Group, LLC 120 Broadway, New York, NY 10271 • fiercereads.com.

All rights reserved.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Dit boek bevat thematiek die als schokkend kan worden ervaren, zoals psychische aandoeningen, zelfmoord, huiselijk geweld, zelfbeschadiging, pesten en eenzaamheid. Heb je behoefte aan hulp of wil je je hart luchten? Ga naar <https://jongerenhulponline.nl>.

Voor ieder
meisje
dat zichzelf
oet moest terughalen
uit
de dood

DEEL I

De Sirenen

ooit

spraken

de engelen

me

LUID-keels

toe.

maar

niemand

anders

kon het horen.

=>)

‘We zijn er.’

Het moment waar Emery zo tegen op had gezien was gekomen, en het trof haar als een mokerslag. Ze kneep harder in haar beduimelde leren dagboek, een van de tientallen die ze in haar blauwe weekendtas had gepropt. Het doffe gevoel van verstikking werd sterker en ze rilde alsof ze door een koude, striemende regenbui was overvallen. Ze sloot haar ogen, stak haar pen in haar mond en begon erop te kauwen zodat haar moeder haar niet zou horen hijgen.

‘O, doe dit nou niet, Em.’ Lila stak haar hand naar achteren en streelde de wang van haar dochter. ‘Je hebt hier zo hard voor gewerkt. Sluit je er niet voor af. Geniet ervan.’

Welkom jaargang 2030!

Emery staarde naar het wapperende, meer dan tien meter lange span-
doek. De gouden beloning voor al die jaren van opoffering.

Een teken dat het misschien nog goed kon komen.

Terwijl ze langs de kolossale tekst reden hoopte ze stiekem dat haar
moeders oude sedan op de valreep nog zou verongelukken. Zelf was
ze al total loss. Het feit dat ze nu eerstejaars op Dartmouth College
was, veranderde daar niets aan.

‘Ongelofelijk, hè?’ zei Lila.

Emery drukte hard op haar borstbeen en dwong zichzelf om in en
uit te ademen zoals haar therapeut haar had geleerd. Hoe meer ze zag,
hoe zwakker ze zich voelde.

Het was allemaal veel te perfect om echt te kunnen zijn. De ge-
bouwen van rode baksteen hadden een prestigieuze uitstraling, en

overal waar ze keek zag ze rijke schakeringen van smaragd en bijna lichtgevend groen. Corpsmeiden in piepkleine bikini's werkten op de grasvelden aan hun kleur. Gespierde roeiers waren aan het overgooien met een bal. Overal om haar heen klonk het verwachtingsvolle geroezemoes van de nieuwe studenten, een geluid dat ze kon horen, maar waaraan ze niets bij te dragen had. Student-assistenten in de officiële groene gewaden van Dartmouth wezen de nieuwkomers en hun ouders de weg naar hun kamer in het juiste studentencomplex. De stoepen stonden vol roestende karretjes met net gescoorde huisraad van Pottery Barn.

'Mam, ik denk niet –' Emery kreeg niet eens de kans om haar zin af te maken voordat Lila de wagen langs de kant van de weg zette. Ze beseftte opeens dat ze het alleen maar hoefde te vragen. Hoewel ze bijna duizend kilometer hadden gereden om hier te komen, zou haar moeder haar direct naar huis brengen als ze aangaf dat het niet ging.

'Wat is er, liefje?' vroeg Lila.

Ik hoor hier niet, wilde Emery zeggen, maar in plaats daarvan concentreerde ze zich weer op haar dagboek. De waarheid kwam naar buiten via de inkt van haar pen.

Ik hoor nergens thuis.

Niet in Detroit. Niet bij haar moeder. Niet eens bij zichzelf. Terug naar huis gaan loste niets op. Daarmee zou ze hooguit verdoezelen wat er echt aan de hand was.

'Je weet toch dat je best bang mag zijn?' Lila draaide zich om.

'Ben jij bang?' vroeg Emery.

Lila glimlachte. 'Panisch.'

Emery probeerde weer contact te leggen met het meisje dat hier altijd van gedroomd had. Dat meisje had een la vol met Dartmouth-folders, oude dichtbundels en studiegidsen van de afgelopen zes jaar. Dat meisje wist al dat ze zich zou aanmelden voor het vak creatief schrijven, en dat ze daar in haar tweede jaar mee door zou gaan. Dat meisje had de plattegrond van de campus bestudeerd tot ze er rode ogen van kreeg, en kende de ligging van de vele gebouwen en tuinen al uit haar hoofd toen ze al bij de voorinschrijving definitief voor deze

universiteit koos. Dat meisje was in tranen uitgebarsten toen ze de toelatingsbrief op haar scherm zag. Dat meisje wist hoe je moest dromen.

Je bent er toch nog wel?

Emery krabbelde in de kantlijn van haar dagboek.

Kun je iets fluisteren, of desnoods schreeuwen?

Maar er kwam geen antwoord. Dat meisje was lang geleden gestorven.

Lila liet haar vinger nog een keer over Emery's wang glijden en reed verder. De minuten verstreken in stilte terwijl ze meebewogen met de rij auto's. Lila vond een parkeerplek bij de Green, het centrale grasveld van Dartmouth College.

Het historische hart van de campus zag er precies zo uit als in de brochure. Het perfect onderhouden grasveld omsloot de studenten als een knusse wieg. Emery observeerde de ouderejaars, astronauten die allang gewend waren aan de specifieke zwaartekracht van de heilige zalen van de Ivy League. Jongens hingen hangmatten op om te chillen in de zon. Gillende meisje vlogen elkaar in de armen nadat ze het een hele zomer zonder elkaar hadden moeten stellen.

Lila stapte als eerste uit. Ze opende de kofferbak en haalde er Emery's tas en doos met linnengoed uit.

Voor Emery zat er niets anders op dan ook uit de auto te komen. Haar met bloemen beschilderde laarzen zakten weg in de zachte aarde. Het benauwde gevoel werd nog sterker nu ze zich zonder de bescherming van de auto of haar pen moest blootstellen aan haar nieuwe omgeving.

'Zullen we kijken of we nog wat dichterbij je gebouw kunnen komen?' vroeg Lila.

Emery schudde haar hoofd. Als ze weer in die auto stapte, zou ze er nooit meer uit komen. 'Het is maar een klein stukje lopen,' loog ze. Ze nam de doos van haar moeder over en hees de weekendtas over haar linkerschouder.

'Lieverd, als ik je kan helpen...'

‘Hoeft niet,’ zei Emery. ‘Ik red het verder zelf wel.’

Lila ademde hoorbaar uit.

Emery wist dat het afscheid sneller was gekomen dan haar moeder had verwacht. ‘Het ligt niet aan jou, mam –’

‘Weet ik.’ Lila onderbrak haar. ‘Je hoeft het niet uit te leggen.’

Emery keek haar moeder aan en registreerde de glimlach op haar mooie bruine gezicht. *Die lach is nep*, dacht ze. *Die kan niet echt zijn*.

Maar haar moeder wist in ieder geval hoe ze moest doen alsof.

‘Beloof je dat je zult bellen?’ vroeg Lila.

‘Iedere week. En ik zal appen.’

‘En je neemt je medicatie?’ Lila probeerde haar toon luchtig te houden, maar Emery hoorde de spanning in haar stem.

‘Iedere dag.’ Emery’s blik dwaalde af naar de geschilderde blauwe serringen op haar linkerlaars. ‘Je hoeft je geen zorgen te maken, mam. Ik hou het onder controle.’

‘Zullen we dan maar afscheid nemen?’ Lila keek uit over het grasveld.

Deed ze dat om maar niet naar haar dochter te hoeven kijken? Emery had haar moeder al meer dan genoeg ellende bezorgd. Heel even wilde ze net doen of het allemaal wel goed zou komen. ‘Mam, ik weet dat ik niet...’ Haar stem brak, en ze had het gevoel dat ze ieder moment kon instorten. Alle verschrikkingen waaraan ze haar moeder had blootgesteld kwamen weer naar boven. De glasscherven. Het spoor van bloed. ‘Mam, ik vind het –’

‘Stil.’ Lila legde haar handen op Emery’s wangen en dwong haar dochter om haar aan te kijken. ‘Dat is allemaal verleden tijd, oké? Liefje, je was toen jezelf niet.’

Emery knikte plichtsgetrouw. Die uitspraak was niet zo geruststellend als mensen leken te denken. *Je was toen jezelf niet*. Ze wisten het altijd zo zeker.

Maar stel dat ze toen juist wél zichzelf was?

‘Je hebt geen idee hoe trots ik op je ben.’ Lila’s voorhoofd rimpelde, en Emery kon haar tranen niet meer bedwingen. Lila probeerde verder te gaan, maar kon alleen maar hikken. Emery lachte en veegde de tranen uit haar moeders ogen.

‘Je gaat het hier fantastisch doen,’ fluisterde Lila.

‘Hoe weet je dat nou?’ vroeg Emery.

‘Dat weet ik gewoon.’ Lila verschikte het lichtblauwe lint waarmee Emery haar Marley twists bij elkaar had gebonden. ‘Je doet het nu al fantastisch.’

er was

een

jongen

van wie

ik

HIELD.

we vonden elkaar

in

het donker

en

telden

de

STERREN.

=>)

Toen Emery Lila zag weggrijden verdween ook het laatste restje warmte uit haar binnenste. Ze kon de liefde die was achtergebleven bijna zien, als uitdovende kooltjes aan haar voeten. Een voorbode van felle kou, nadat ze had genoten van een kort moment van warmte.

Kom terug.

Emery wist dat ze dat nooit zou vragen. Het was de hoogste tijd dat Lila bevrijd werd van haar dochter, al hield ze veel te veel van haar om dat ooit toe te geven.

Emery keek naar de Green en observeerde het leven dat voor haar vermoedelijk niet was weggelegd. Kleine groepjes lagen met hun voeten in de lucht op geruite dekens te roddelen. Bèta-studenten kwamen bij elkaar en stortten zich op opgaven van vakken die nog moesten beginnen. Een koor van in verschillende tinten geel geklede meisjes zong driestemmig iets van Bon Jovi terwijl ze flyers uitdeelden met de tekst KOM BIJ DE ROCKAPELLAS!

Een van de zangeressen zag Emery kijken en hield haar met een gulle glimlach een flyer voor.

Emery kon alleen maar staren.

Doe toch niet zo raar, zei ze streng tegen zichzelf terwijl ze naar haar kamer liep. *Niemand kent je hier. Je kunt hier zijn wie je wilt...* Ze stond stil, pakte haar dagboek en zocht een onbeschreven bladzijde. In de lege regels zag ze de vrijheid van een nieuw begin, een ander leven dat wachtte tot ze het op het witte papier zou vastleggen. Hier werd ze niet achtervolgd door gefluister als ze over het grasveld liep. Hier staarde niemand naar haar blauwe plekken en littekens. Hier op Dartmouth was ze gewoon de zoveelste veelbelovende nieuwe student.

Geen beschadigd meisje dat niet zonder antipsychotica kon.

‘Emery...’

Ze stond stil. De stem was als de wind op haar huid. Een geluid dat niemand anders kon horen. De bron van al haar moeders angsten.

Ze concentreerde zich op het midden van de Green. Het zonlicht leek te verschuiven en er daalde een stilte neer tussen de bomen. Heel even verdween iedereen van de campus. Ze hief haar kin op terwijl de bladeren vertraagd om haar heen naar beneden dwarrelden. Een intense hitte trok door haar lichaam. Ze wist dat het niet echt was, maar toch sloot ze haar ogen en gaf ze zich over aan het gevoel.

‘Emery...’

De stem was zo verlokkelijk, een lied uit de zee. Emery liet haar hoofd achterovervallen en verloor zichzelf in de lieflijke melodie.

‘Kijk uit!’

Haar ogen schoten open. Er kwam een bal in volle vaart op haar gezicht af. Ze liet zich op de grond vallen en beschermde haar hoofd met haar handen. Haar spullen vielen om haar heen in het net gesproeide gras.

‘Sorry!’ riep een van de spelers.

Emery staaarde hem met een moordlustige blik aan en kneep het gras tussen haar vingers fijn. Ze was in één klap terug in de werkelijkheid.

‘Gaat het?’

Emery herkende de stem van de jongen die haar net had gewaarschuwd. Hij had ogen als het woud, een glimlach als de zon en om zijn nek hing een vintage camcorder. Met zijn bijna één meter negentig torende hij hoog boven haar uit. Tussen zijn roze lippen hing een half opgerookte joint.

‘Kom, ik help je even.’ Hij boog zich voorover en begon haar spullen op te rapen.

Emery betrapte zich erop dat ze zat te staren. Haar hoofd tolde van de vreemde trance waarin ze net nog was. Lila was nog geen vijf seconden weg en Emery dreigde nu alweer weg te zweven van de aarde.

‘Bedankt.’ Ze pakte haar tas en haar linnengoed en rende weg.

‘Wacht. Je notitieboek!’ riep de jongen.

Emery draaide zich om. Hij had haar dagboek in zijn handen. Haar ogen werden groot van afgrijzen toen hij naar de laatste beschreven bladzijde bladerde.

*Ze riep naar hen, maar zij hoorden alleen leugens.
Haar bloed kleurde groen door de pijn die ze moest
verbergen.
De hele wereld verscheurd in haar binnenste...
Ze verborg het achter haar glimlach.*

Haar gezicht werd zo warm dat ze bang was dat ze vlam zou vatten. Dit was net zoiets als midden op de Green al je kleren uittrekken. Iedere regel was een geheim. Ze had haar gedichten nog nooit aan iemand laten lezen.

‘Heb jij dit geschreven?’ De jongen keek haar aan.

Ze trok het dagboek uit zijn handen. ‘Dat is niet voor jou bedoeld.’

‘Het is fantastisch,’ zei hij verzoenend.

‘En ik zit ook niet op je mening te wachten,’ snauwde ze.

De jongen glimlachte plagend. Hij zette het schermpje van de camcorder aan en was brutaal genoeg om dichterbij te komen.

Emery’s wenkbrauwen schoten omhoog toen ze zichzelf terugzag op de korrelige beelden.

‘Ik ben ook een kunstenaar... Ik snap het helemaal.’

Emery zag het moment terug waarop de wind haar naam had gefluisterd. Het moment dat het zonlicht veranderde. Omdat alleen zij in beeld was, leek het of de rest van de wereld niet meer bestond. Alleen Emery en de vallende bladeren waren nog over.

‘Trouwens, ik ben Eli.’ De jongen stak zijn hand uit.

Emery hield die van haar bij zich. Ze nam de ouderejaars van top tot teen op. ‘Dat vroeg ik niet.’ Ze liep weg.

Wat een eikel.

Emery drukte haar dagboek als een pasgeboren baby tegen zich aan en vluchtte weg van de Green. Ze was vol van een heel nieuw gevoel, en het was geen verdriet of leegte.

‘Het is fantastisch...’

Alsof hij het recht had om er iets van te vinden.

Hij kan kapotvallen, besloot ze. Met z’n mooie groene ogen.

Ze dwong zichzelf om te kalmeren toen ze stilstond voor het grote bakstenen gebouw dat haar nieuwe thuis zou worden. Bildner Hall lag ten noorden van de Green, en het was er een gekkenhuis. De inwonende begeleiders stortten zich als dompteurs op de studenten en ouders die met hun bagage voor de deur in het rond renden.

Gebutste karretjes schoten Emery aan alle kanten voorbij. Een eindeloze rij SUV's schoof langs de overdekte witte ingang alsof de auto's op een lopende band stonden. Naast haar kwamen twee ouders nader tot elkaar terwijl ze wachtten tot iemand de lift had gerepareerd. Een uitwisselingstudent barstte in tranen uit.

Dit is het dus.

Emery stopte haar dagboek diep in haar tas voor ze de trap beklom. Niemand keurde haar een blik waardig; ze was onzichtbaar. Of was ze misschien net als iedereen?

Voor het eerst in maanden had ze het gevoel dat ze niet alleen bevrijd was van haar eerdere fouten, maar ook van zichzelf.

Vrij om te worden wie ze maar wilde.

'O mijn god, Emery?'

Ze keek met een ruk op. Een sierlijk meisje met donzig blond haar stond in de deuropening van kamer 309. Haar tengere gestalte werd bijna helemaal opgeslokt door een veel te grote Dartmouth-hoodie.

Emery wierp snel een blik op de deur en las de naam van haar kamergenoot. 'Ben jij Sophie?'

Sophie gilde op een toonhoogte die glas had kunnen breken en sloeg haar armen om Emery's nek alsof ze haar beste vriendin had teruggevonden. 'Ik probeer je al de hele zomer te vinden!' Ze haalde een met nepdiamantjes versierde telefoon tevoorschijn en ging naar Instagram. 'Wat is je gebruikersnaam?'

'O, ik heb –' Emery zocht naar een goede leugen. 'Mijn moeder wil niet dat ik op sociale media zit.'

'Maar je moeder is hier niet.' Sophie sleurde Emery de kamer in en drukte haar wang tegen die van haar terwijl ze op de rode knop van haar telefoon tikte. 'Kijk eens wie net haar nieuwe kamergenoot heeft ontmoet –'

Emery dook weg voor de camera. *Waarom blijft iedereen hier me maar filmen?*

Sophie fronste haar perfecte wenkbrauwen. ‘Het is gewoon voor mijn vlog.’

Stel dat iemand van mijn oude school het ziet? Emery zag de reacties al voor zich. Voor ze gedwongen was om nog een leugen te verzinnen kwamen er twee mensen de kamer binnen. Emery nam aan dat dit Sophies ouders waren.

‘Pap, kijk!’ Sophie wees naar Emery.

Sophies rood aangelopen vader probeerde te glimlachen terwijl hij een zware koffer naar binnen zeulde. Emery zag dat de kamer al half vol stond met vier bijpassende exemplaren. ‘Schattebout, dit past nooit.’

‘Tuurlijk wel,’ zei Sophie. ‘Zet maar aan Emery’s kant.’

‘Die kant is dus van Emery, liefje.’ Sophies moeder glimlachte naar Emery, maar de lach bereikte haar ogen niet. Haar blik gleed van de gaten in Emery’s versleten groene slipdress naar de rafels aan haar tweedehands jas.

Sophies vader was zich van geen kwaad bewust. Hij opende de zware koffer, die gevuld bleek met make-up en bodysprays. ‘Sophe, waarom zit dit ding vol zeep?’

Sophie rolde kreunend met haar ogen en vroeg aan Emery: ‘Waar zijn jouw ouders?’ Toen pas viel haar blik op Emery’s bagage. ‘O mijn god, E! Is dat alles wat je bij je hebt?’

‘E’ keek naar haar weekendtas en haar slordige berg linnengoed en vervolgens naar alles wat zich al in ‘hun’ nieuwe kamer bevond. Sophies wollige roze tapijt bedekte meer dan de helft van de vloer. Een verzameling plaids met bijpassende kussens was over haar dikke dekbed gedrapeerd. Boven haar bed hingen ingelijste posters van Parijs en van nostalgische fietsen. Voor de grote spiegel op haar bureau stonden meer flesjes make-up en parfum dan iemand naar Emery’s mening zou mogen bezitten.

‘Sophie, nooit vragen waarom andere mensen zo weinig spullen hebben,’ fluisterde Sophies moeder. ‘Dat is onbeleefd.’ Ze schonk Emery een medelijdend glimlachje.

Emery beantwoordde het met een hondsbrutale grijns. *Bijna net zo onbeleefd als dat soort dingen zeggen wanneer iemand je kan horen.*

‘Ik reis graag licht.’ Ze zette haar tas op de grond en haalde haar

dagboeken een voor een tevoorschijn. Het was een schamele aanvulling op alles wat haar kamergenoot had meegebracht, maar het inrichten van de boekenkast gaf haar het gevoel dat ze thuis was.

Dit is je nieuwe thuis. Emery herinnerde zichzelf er nog maar eens aan. Het liefst had ze een dagboek gepakt om die woorden vast te leggen, maar na wat die jongen had gedaan durfde ze niet te schrijven waar iemand bij was. En zeker niet Sophie en haar ouders.

‘En zo hoort dat.’ Sophies vader knikte goedkeurend en keek nog nahijgend toe terwijl Emery haar plank vulde. ‘Meer boeken, minder kleren.’

‘Pap.’ Sophie rolde weer met haar ogen. ‘Je wordt niet vanzelf de nieuwe Alix Earle.’

‘Waar zijn je ouders, lieverd?’ Sophies moeder keek argwanend om de hoek van de deur, alsof er ieder moment nog meer zwarte mensen konden binnenkomen.

‘Ze moesten nog helemaal terug naar Detroit.’

Ze? vroeg Emery zichzelf. *Waarom lieg je? Wat kan jou het schelen?*

‘Wat doen je ouders?’ Sophies moeder verpakte haar bemoeizucht in een luchtige vraag.

Emery overwoog om de waarheid te spreken. *Mijn moeder werkt als hulp in de huishouding en ik heb geen vader.* ‘Wat doet u?’ vroeg ze in plaats daarvan.

‘Niks.’ Sophie snoof minachtend. ‘Ze doet alleen iets als er een lijntje coke of een fles wijn bij betrokken is.’

‘Jezus, Sophie!’

‘O mijn god, ik ben hier zo klaar mee.’ Sophie smiet haar telefoon op haar bed en trok Emery mee naar het kleine badkamertje. Ze deed het tl-licht aan en draaide de deur op slot.

Emery verstijfde.

Sophie inspecteerde haar van haar kruin tot haar tenen. Ze bleek geboren met hetzelfde talent om iemand onder een vergrootglas te leggen als haar moeder. ‘Je bent mooi,’ constateerde ze.

‘Eh, bedankt?’ Emery fronste haar wenkbrauwen.

‘Ik wou dat we elkaar eerder gevonden hadden...’ Sophie plukte aan Emery’s jas. ‘De andere meiden en ik hebben al nieuwe kleren gekocht.’

De andere meiden?

Emery dwong zichzelf om te knikken terwijl tot haar doordrong hoe absurd de situatie was. Iemand als Sophie zou haar op haar vorige school niet eens hebben aangekeken. Sophie zou zich beslist niet met Emery in een badkamer hebben opgesloten als ze had geweten wat ze had gedaan.

‘Brittany, Hannah en ik slaan de introductie over en gaan naar Frat Row.’ Sophie glimlachte. ‘De eerste avond van het jaar is altijd waanzinnig. Ga je mee?’

Nee. Emery moest moeite doen om niet te snauwen. Ze was nog nooit naar een echt feest geweest, en dat was ook het allerlaatste waar ze op dit moment zin in had.

Maar terwijl ze naar Sophie keek, dacht ze terug aan alle vlogs over Dartmouth die ze had verslonden: mooie meisje die zich optutten op hun kamer.

Maar is dat wie je bent? Emery verborg een grimas. *Is dat wie je wilt zijn?*

Ze dwong zichzelf om te knikken, en Sophie slaakte een verrukt gilletje.

Het maakte niet uit of Emery klaar was voor een nieuwe start.

Dartmouth had de beslissing voor haar genomen.